

Een jaar op pad in de polder

Jaarverslag 2016-2017

ds. Margriet van de Bunt

Er was eens een dominee. Ze werkte ruim twee jaar in twee gemeentes in Brabant, waar mensen met een zachte g spraken en waar op iedere straathoek een café met terras te vinden was.

Het einde van haar contractduur kwam in zicht. Ze wilde zich goed voorbereiden en keek vast wat rond.

Totdat er een paar advertenties voorbij kwamen van gemeentes die wel wat leken.

Na wikken, wegen en goed nadenken pakte ze haar spullen in en vertrok ze naar het polderland.

Eenmaal aangekomen in de polder verbaasde ze zich over de weidsheid.

De uitgestrekte velden, de lange wegen en de wind die hier harder leek te waaien. Ze verbaasde zich over het groeten van mensen op straat. Ze moest wat wennen aan de wat nieuwsgierige blikken die in haar nieuwe pastorie werden geworpen.

Zo begon mijn terugblik op mijn eerste maanden in Biddinghuizen op de gemeenteavond van november jl.

Inmiddels kan ik genieten van de polderwind door mijn haren en vallen de nieuwsgierige blikken me al een stuk minder op. Ik heb de goede gewoonte overgenomen om mensen die ik tegenkom te groeten.

Inmiddels zijn we een seizoen op pad geweest als gemeente van God.

Een seizoen waar ik langzamerhand de weg leerde vinden in en om de kerk. Ik heb steeds meer mensen leren kennen. Ik heb gezien en ervaren hoe er met elkaar wordt mee geleefd. Ik heb genoten van het enthousiasme, vaak op onverwachte momenten.

Maar ik moest ook wennen. Zoals bij mensen met een wat ongeduldig karakter past, heb ik daar mezelf niet altijd genoeg tijd voor gegund. Ik heb onderschat hoeveel energie het kost om je ergens thuis te gaan voelen. Hoe dingen soms vanzelfsprekend lijken, maar dat niet altijd zijn.

Op diezelfde gemeenteavond in november heb ik een inschatting gemaakt van de indeling van een gemiddelde werkweek. Terugkijkend blijkt dat aardig te kloppen.

Hieronder wat reflexieve gedachten en wat ervaringen van afgelopen seizoen.

Eredienst

De diensten voorbereiden doe ik graag. Ik vind het een uitdaging om steeds weer te zoeken naar waar de oude verhalen van God en mensen ons raken als gelovige mensen in 2017.

Het is me opgevallen dat de diensten hier anders beleefd worden, dan in mijn vorige gemeentes.

Om even te generaliseren: in Biddinghuizen wordt er voornamelijk geconsumeerd tijdens de kerkdiensten, terwijl er in het zuiden meer geparticipeerd werd. Dat heeft wat aanpassingsvermogen en flexibiliteit van me gevraagd. Voorgaan werd hard werken, ploeteren en soms zelfs zweten.

Dat had ik nog niet eerder ervaren. Ik ontdekte dat ik kennelijk die kleine momenten van interactie en contact nodig heb als ik voorga. Als dominee kan ik duidelijk niet zonder gemeente.

Inmiddels sta ik zelf ook veel vrijer voorin de kerk, omdat het meer als een thuis is gaan voelen.

Dit zorgt ervoor dat voorgaan minder hard werken is. Daarnaast ervaar ik inmiddels wat meer dynamiek.

Af en toe probeer ik wat andere vormen van vieren uit. Hier komt niet altijd even veel reactie op, in ieder

geval niet rechtstreeks. Langzaam maar zeker ontstaan er op verschillende plekken nieuwe ideeën over kerkdiensten. Er liggen genoeg mooie kansen om met elkaar als gemeente in gesprek te gaan over een van onze belangrijkste activiteiten.

Pastoraat

Pastoraat heeft en groot deel van mijn tijd in beslag genomen het afgelopen seizoen.

En dan niet alleen in kennismakingsgesprekken of crisispastoraat, maar ook achter de schermen in het zoeken naar een nieuwe structuur. Het aantal uren wat beschikbaar is voor pastoraat flink achteruit gegaan.

De moeite met de beperkte uren is bij sommige mensen pijnlijk voelbaar. De dominee is nog steeds niet langs geweest.

De bijeenkomst met de senioren van afgelopen voorjaar heeft bijgedragen aan meer begrip en

duidelijkheid. Daar werd flexibiliteit zichtbaar en hebben mensen zelf nagedacht over mogelijkheden.

Ik ben blij dat er nieuwe seniorenbezoekers gevonden zijn om het contact vanuit de kerk met de senioren te onderhouden. Dat heeft een belangrijke signaleringsfunctie.

Het is me opgevallen dat de drempel om zelf contact te leggen mij of een van de ouderlingen vrij hoog ligt. Thee met de dominee was een initiatief om de drempel te verlagen. Het liep zeker niet storm, toch is er een aantal mensen geweest die anders niet gebeld zou hebben. De band met de pastoraal ouderlingen is gegroeid. We werken nauw samen en houden elkaar op de hoogte. Ik ervaar dat het een gedeelde verantwoordelijkheid is en dat neemt veel (zelfopgelegde) druk bij mij weg.

Jeugdwerk

We zijn in de gezegende omstandigheden dat we een relatief jonge gemeente hebben waarin ook veel jonge mensen actief zijn. Dat is een zegen!

Ik merk dat ik niet genoeg aan jeugdwerk toe kom, terwijl ik zie dat er nog veel te bereiken is in ons jeugdwerk. Het ontbreekt zeker niet aan passie en enthousiasme bij de vrijwilligers.

Het is vooral lastig om genoeg mensen te vinden. Ook is het voor sommige groepen zoeken naar bruikbare materialen, inspiratie en een goede organisatievorm.

Het is me opgevallen dat er bij oudere gemeenteleden weinig besef is van wat er allemaal is op het gebied van jeugdwerk, daar ligt nog wel een kans. Ik hoop komend seizoen meer tijd vrij te kunnen maken voor het jeugdwerk.

Vergaderingen

Vergaderen is iets wat bij het werk van een dominee hoort. In het moderamen, waar ik als dominee lid van ben. Met de kerkenraad, waar ik officieel geen lid van ben. Maar alleen een adviserende functie heb, zoals de kerkorde zo mooi omschrijft.

Ik ervaar de vergaderingen niet als een zware last. Ik voel een vertrouwensband en weet dat ik ook mijn eventuele moeite en zorgen kan uitspreken. Ik ervaar een prettige en open sfeer, ook al zijn we het misschien niet altijd met elkaar eens. Dat is een groot goed!

Daarnaast is er overleg met de diverse werkgroepen. Daarin probeer ik mijn tijd en aandacht wat te verdelen, omdat het anders mijn agenda gaat over nemen.

Inmiddels ben ik afgevaardigd naar de classis. Dat zijn vergaderingen waar ik wat minder inspiratie uithaal, maar wat nou eenmaal bij de taken van een predikant hoort.

Geloofskoffer

Voor de koffer met boeken en spellen voor kinderen is inmiddels een wachtlijst. De gezinnen die de koffer een paar weken in huis hebben gehad, zijn allemaal enthousiast. Ik merk dat het korte moment van brengen en ophalen ook waardevol zijn. Zo word ik inmiddels op straat ook door kinderen enthousiast begroet. Het blijkt een goede manier voor ouders om met hun kinderen in gesprek te gaan over geloof en leven.

Nascholing

Voordat ik naar Biddinghuizen kwam, ben ik begonnen met het verplichte nascholingstraject voor predikanten. Ik begon eraan in een turbulente tijd, waarin ik zocht naar een nieuwe gemeente, probeerde af te ronden en opnieuw beginnen. Nascholing zorgde voor een plek waar ik met collega's kon delen wat me bezig hield. De voorbereidingen en de drie dagen weg heb ik ervaren als belasting.

Het gevoel om op Hydepark, hoe mooi het daar ook is, opgesloten te zijn, alleen maar bezig te zijn met reflectie, te twijfelen aan alles wat je doet, heeft me wel eens doen zuchten en me wel eens meer onzeker gemaakt. Soms leek er niets goed te zijn. Terwijl er in de gemeente en de wereld ook van alles aan de hand is. Hoe goed bedoeld, het voelde ook wel wat wereldvreemd.

Er wordt afgeraden om tijdens zo'n traject naar een nieuwe gemeente te gaan. Ik begrijp inmiddels ook waarom. Mijn vorige gemeentes werden door de universiteit op de hoogte gehouden van wat het traject inhield en hoeveel tijd dat zou kosten. Dat was hier nieuw. Het bleek niet mogelijk die informatie ook naar Biddinghuizen te sturen, omdat ik immers zelf een beroep naar een nieuwe gemeente had aangenomen. De organisatie is wat minder flexibel dan haar dominees.

Het gevolg was dat ik soms flink in de knoei kwam met mijn agenda en de voorbereidingen.

Afgelopen mei heb ik dit traject afgerond. Dat brengt meer ruimte in mijn agenda en in mijn hoofd.

Contact met collega's

Er is regelmatig een gebedsmoment (pastoresconvent) met collega's uit Dronten uit alle kerkgenootschappen. Werkgemeenschap met de dominees van de PKN staat hier op een lager pitje dan in Brabant. We zijn allemaal veel meer in eigen dorp/stad bezig. Dat vind ik wel jammer. De komende tijd ben ik officieel vrijgesteld van permanente educatie. Maar toch heb ik me aangesloten bij een intervisiegroep met collega's uit de omgeving van Elburg. Dit is een fijn en veilige plek om te delen wat mij bezighoudt en zo een beetje om te zien naar elkaar.

Wandelgangen

Het meeste heb ik moeten wennen aan de wandelgangen. Ik heb ervaren dat die soms heel breed kunnen zijn. Een aantal mensen vindt het lastig om rechtstreeks dingen te vragen of te zeggen. Aan de ene kant is dat een mooie eigenschap: er zit een bepaalde voorzichtigheid in naar elkaar. Het niet willen kwetsen van een ander. Tegelijkertijd is het soms moeilijk schipperen. Ik kan niet anders dan pogingen te ondernemen om de drempel naar mij toe af te breken en te benadrukken dat ik opensta voor vragen en opmerkingen.

Opladen

Ook al ben ik er iets beter in geworden, toch blijft het een uitdaging om genoeg momenten te nemen om op te laden en mezelf te verdiepen. Het helpt wel dat ik een vast sportmoment overdag heb gepland. Dat zijn momenten waar ik echt even los kom van alles. Tijdens het sporten raak ik geïnspireerd en raak ik wat energie kwijt. Tussendoor probeer ik regelmatig naar buiten te gaan voor een ommetje. Ook probeer ik tijd vrij te maken voor andere hobby's, vrienden en familie. Momenten waar ik enorm van kan genieten. Het verdiepen, lezen en studeren schiet er makkelijker bij in. Terwijl ik merk dat ik het ook nodig heb om af en toe eens een stevig theologisch werk te lezen en te doordenken. Ik probeer hier wekelijks tijd voor vrij te maken. De realiteit is dat ik deze tijd toch gemakkelijk laat vullen door kleine klusjes en urgente dingen.

Tot slot

Ik kijk terug op een mooi eerste jaar samen. Ik ben dankbaar voor deze nieuwe stap in mijn leven en ga vol vertrouwen op God met jullie de toekomst in. Als we blijven mee dansen in het wervelend samenspel van de Vader, Zoon en Geest dan zal de liefde ons leiden.

Wij dansen mee met deze Drie,
op weg van feest tot feest.
Een jubelzang gaat in het rond
om Vader, Zoon en Geest.
De liefde, het geloof, de hoop,
zij leiden tot dit lied:
verweven met ons leven is
de dans van deze Drie